

Er is een taalgeweld, dat wel. Een tekst doorspekt met herinneringen aan de bijbel, poëzie, porno, scheldtirades. Een tekst die iets delirisch heeft. Het is een maskerade, een pleidooi. Deze voorstelling heeft een taal die impliciet blijft. Een zuinig verhaal. En daarom hard.

Herinneren en liefhebben gebeurt ook in het echte leven met horten en stoten.

En hoe de figuren zich op het toneel bewegen. Als een versteende carnavalsstoet. De mannen als pompeuze narren. De vrouwen met brede en theatrale gewaden. Vrouwen, zoals men zegt dat vrouwen door de maatschappij gedwongen worden te zijn: ficties van zichzelf. Want hoe gaat dat in het leven van een vrouw: ze is diep bedroefd maar zeker zo bezorgd dat haar waterproof mascara niet uitloopt.

Ze was zelfs in haar eigen ogen ontoegankelijk, Barnes. Ik had haar graag gekend, iemand die zich als 'haar eigen botsing' beschrijft. Een

vrouw met 'een onbesuisde energie;/ Zij zal zichzelf vernielen,/Als zij zichzelf volledig ongewapend tegenkomt.' Barnes stierf in 1982. Ze werd negentig. In een piepklein appartement in Greenwich Village. Alleen en verbitterd.

Barnes was de enige dochter in een familieclan die gebouwd werd rond een bigamistische vader die als een soort koning van een zelfgeschapen rijk vrouwen en kinderen rond zich verzamelde. Ze werd geboren in 1892 in New York. Door haar moeder heeft ze zich een leven lang misprezen gevoeld. Als tiener werd ze uitgehuwelijkt, 'weggeven', aan een soort oom, een drie keer zo oude man, die ze snel verliet. Toen haar vader, na moeilijkheden met de autoriteiten, zijn wettige vrouw en kinderen aan hun lot overliet, begon zij al schrijvend haar moeder en broers te onderhouden. Ze schreef gedichten, theater, romans. Ze maakte journalistieke verhalen en tekende voor bladen als *Vanity Fair*.

In 1920 bevrijdt ze zich van haar taak om voor haar familie te zorgen en gaat ze naar Parijs. Ze zal er zich altijd schuldig over blijven voelen. Parijs was nochtans een boeiende periode voor haar. Ze komt er in de artistieke Amerikaanse kolonie. Ze raakte er bevriend met Samuel Beckett, James Joyce, Peggy Guggenheim... Ze heeft verschillende relaties met mannen en vrouwen. Als haar relatie met de kunstenares Thelma Wood na jaren breekt, sluit ze zich voorgoed af voor de liefde van een ander.

Met een tussenstop in Londen, gaat ze net voor de Tweede Wereldoorlog terug naar New York. Waar ze steeds minder contact met anderen krijgt en wil. Ze voelt zich niet begrepen. Ze noemt zich vanaf dan 'een trappiste'.

'Een ventilatie, een ventilatie van woede', noemde Barnes *De Beurtzang*. Ze beschouwde het als haar belangrijkste werk. Ze kon het pas beginnen schrijven vier jaar na de dood van